

Estic enganxada a la feina de cercar dins la història

Autor: Montse

Data de publicació: 24-10-2013

Inaugurem aquest espai 'Les cartes dels lectors', amb una carta fantàstica que ens envia la Montse Montesinos i que compartim de dalt a baix.

Amics,

Avui que tinc temps us escric unes impressions que fa temps que us vull comunicar arran de l'escrit d'En J. V. Faig i també pel premi "Lluís Companys" atorgat per ERC que connecta amb tot el que voldria dir.

Al text d'aquest "vailet" –que, tal com escriu, ha demostrat ser una persona totalment adulta–, al paràgraf 9è, el més extens, hi surten unes quantes idees que he tingut presents des de fa temps i que em roseguen l'enteniment i m'inquieten les emocions. És quan diu que "aquesta iniciativa heterogènia [...] ha creat un mur infranquejable al seu voltant, ja que la seva radicalitat [que] no va més enllà d'abordar la historiografia des de la seva arrel, ha suposat una reacció al·lèrgica", que em sento assenyalada amb el dit. La veritat és que, des que he començat a parlar amb les meves amistats, com a partidària de revisar la Història, qüestionant què s'ha parlat des de sempre i proposant apropament als estudis contrastats de l'INH, les persones que m'han acompanyat al llarg de la vida, tant família directa, com parents i amics, estan bastint una mena de mur de silenci, de no pensar, de canviar de tema, somriure amb cara de circumstàncies, etc., fent-me sentir com si, d'un temps a aquesta part, jo hagués entrat en una mena de secta que m'hagués begut l'enteniment.

Haig de dir que em moc quasibé sempre entre gent que té estudis universitaris, que estimen i valoren molt la cultura, que van habitualment a conferències, exposicions, viatges, teatre, concerts, cinema, que llegeixen molt i que uns quants són artistes que exposen. Que en trobades demostren saber vida i miracles de personatges de la literatura i del món artístic i que, fins i tot, competeixen per demostrar que en saben més que ningú. La majoria són "indepes" i s'apunten als diversos actes per Catalunya.

Però, en canvi, he constatat que generalment, no saben Història. La Història sembla que no els interessi, ni la del seu país. Sabran bé la vida de Wagner, però no sabran dir res de Pere Terç, per exemple.

Aleshores, parlar amb ells (i elles) d'Història és converteix en un monòleg per part meva, on aviat constato que és millor callar per no semblar presumida i que em vull fer veure.

Un bon amic a qui vaig enviar per mail un article que havia escrit sobre una cançó marinera relacionada amb l'ampolleta de les hores, perquè em donés el seu parer, em va respondre que "prou feina tenia amb la vella Història com per posar-se ara amb la Nova Història". Ja ho veieu! Quin gerro d'aigua freda! De moment no li he mostrat res més i deixo passar el temps. Potser en una millor ocasió.

Acostumo a dir que per "entrar" i estar d'acord amb postulats que es defensen dins l'INH m'he anat llegint almenys 9 o 10 llibres sobre les descobertes, he vist 2 o 3 vídeos, he mirat una colla d'articles i he assistit a moltes conferències, que jo abans també era incrèdula i segons quines asseveracions m'espantaven i les veia impossibles, que també hi he anat entrant de mica en mica, des que fa uns 15 anys, vaig llegir un llibre d'En Josep Ma Castellnou, en què analitzava escrits d'En Colom i demostrava que el Descobridor sabia el català i podria ser-ho. Que s'ha de tenir la ment oberta i no tenir prejudicis d'entrada, etc, etc...

Vosaltres, amics de l'INH, us heu d'apuntar alguna medalla: el meu home, que va assistir a la Universitat Nova Història amb mi, en va entrar totalment escèptic i en va sortir transformat. Ara, la seva actitud és atenta i està al cas de les novetats que aneu descobrint (últimament tot el que fa referència a la bandera americana).

Sembla que darrerament, el meu cunyat ha quedat corprès veient el vídeo 42º, d'En Xevi Mató, i mirant el llibre de l'Enric Guilot, que és formidable per fer captació, perquè impacta, entrant pels ulls. Estic adonant-me que és millor no parlar i deixar llibres com aquest i vídeos per "picar" la curiositat de la gent.

Per cert que, sopant a Crespià, el vaig felicitar pel reconeixement que havia rebut per part d'En Jordi Pujol (ho vaig veure a la web). Doncs bé, no semblava gaire entusiasmada. Creieu que, de cara al públic no té importància que un "Pater de la Pàtria" com ell, valori positivament un llibre que està concebut perquè pugui rebre adhesions de gent important?

Últimament em passa que veig més possible l'obertura, la comprensió i la permeabilitat de gent jove com En J. V. Faig que no pas a la meua generació i això m'entristeix. Tinc l'experiència que la gent que m'envolta està més disposada a fer més cas de l'escrit de l'Alfredo Pastor al diari ARA, que al mes de setembre s'alineava amb el parer dels diaris de Madrid, posant en solfa els titulars de les conferències de la Universitat Nova Història i dubtant de la salut mental dels conferenciants (i que ha estat tan ben respost per En Lluís Ma Mandado), que no pas de tenir curiositat per veure d'on treuen els arguments els de l'INH per dir el que diuen.

Bé, malgrat tot el que us he escrit, no sóc pas pessimista. De totes els coses que m'han passat últimament i d'altres que tinc engegades des de fa temps, aquesta de ficar-me dins la Història i burxar a veure què hi trobo, és apassionant, em té enganxada i, ara com ara, és la que em fa estar més desperta (i això a la meua edat em convé molt!). Llàstima que les coses que trobo vagin fent pila esperant que els dits corrin més per escriure-les (i el temps, que em fa falta!).

Petons,

Montse Montesinos